

„Čaki, Praskovija Osipovna! Zavijem ga v kakovo krpo in denem v kak kot; tam naj bode malo poležal; naposled pa ga odnesem.“

Jaz ni čuti nečem tega! da bi jaz dovolila to, da bi ležala v sobi, kjer gnjije odrezan nos!... Suhar pečeni! skrbi vsaj, da bodeš britvo prav vodil po jermenu, svojemu stanu skoro nikakor ne bodeš véren, kakor je treba; potezač, neugoda! Ali bi te jaz zagovarjati mogla vpričo redarstva?... Uh, ti, mazač, glupa sirota! Poduhaj ga, poduhaj! nesi ga, kamor hočeš, da le jaz ne bodem uživala njegove smeraje!“

Ivan Jakovljevič je stal popolnem tako, kakor da je vkopan. Mislil je, premišljal, a sam ni znal, kaj bi premišljal. „Hudir zna, kako je pripetilo se to“ — izpregovoril je naposled in z roko počesal se za uhom — „ali sem včeraj pijan prišel domov, ali ka-li, ne morem verno povedati tega. A vendar priznavam, da je to bila neka nenavadna prikazen: hleb — pečen kruh, a nos — prav oboje to. Več ne povem!“ Umolknil je Ivan Jakovljevič. Spomin na to, da redarstvo utegne nos zavohati pod njegovo streho in zatožiti ga, — ta spomin je do čela zmotil ga. Uže je grozil mu svetlo rudeči ovratnik, krasno prošit sè srebrom, meč... drhtelo mu je celo leto. Naposled je poiskal hlače in obutal, nateknil ná-se to razdrapanost v tem, koje Praskovija Osipovna nadevala mu trpke očitke, nos zavil v krpo — in odšel je z doma.

Ivan Jakovljevič je hotel nos podtekniti — kamor koli: ali vratom pod prag, ali kamor koli varno skriti; celó na sosednjo ulico je hotel vreči ga. Pa kakor nalašč, na bedo, sestal se je zdaj s tem, zdaj s tem znanec; vsak ga je takoj povprašal: „Kam ideš?“ — ali: „Koga si odbral, da ga obriješ tako rano?“ — da Ivan Jakovljevič nikakor ni mogel pričakati ugodnega trenotka. Uže drugič je bil popolnem znebil se neugodnega nosa, ali stražnik je obakrat z daleč pokazal mu helebardo in opomnil: „Poberi, duhaj ti to, kar si zgubil!“ — a Ivan Jakovljevič je moral pobrati nos in shraniti ga v žep. Mučil ga je dvom — tem hujše, čim bolj se je narod množil po mestu, množil pa se je tako, kakor so odpirali zakladnice in prodajalnice.

Ivan Jakovljevič je odločil, da ubere pot na Izakijevski most, da ne odneha, dokler nosa ne vrže v reko Nevo... Nu, pregrešil sem nekoliko, zato, ker doslé še ničesar nisem povedal o Ivanu Jakovljeviči, o človeku — poštemem v mnogem oziru.

Ivan Jakovljevič je bil, kakoršni so vsi pravi ruski nastavniki, strasten pijak, in dasi je vsak dan bril inozemske obraze, vendar je sam bil véčno neobritih lic. Ivana Jakovljeviča frak (Ivan Jakovljevič nikoli ni hodil v sjurtuku [suknja]) je bil šarast, to je, črn je bil, ali poln sivih in cimetovo rumenkastih lis, tri gumbe so nameščevali in viseli od njega le trakovi. Ivan Jakovljevič je bil strog „cinik“ in kedar je kolegijski prisednik Kovalev, ko je bril ga, z njim govoril, navadno mu je opomnil: „Ivan Jakovljevič, véčno ti diše roke!“ — a Ivan Jakovljevič je vselej to opomnjo izpodvrl: „Po čem bi dišale?!“

„Ne znam, bratec, diše pa vendar“ — potrdil je kolegijski prisednik, a Ivan Jakovljevič je porjuhal malo tobaka, omiljal ga po obrazi, pod nosom, za uhom, pod brado, s kratka: tam, kjer je videl, da je treba.

Uže je ta čestiti meščan bil na Izakijevskem mostu. Najpopreje se je ozrl okrog sebe, potlej se je naslonil na ogrado, kakor bi bil pogledal pod most, ali mnogo rib šviga po vodi, in spustil je vá-njo skrivaj nos v krpi.

(Dalje prihodnjič.)

Naši dopisi.

Motnik 16. sept. — Menim, da mi ne bo nikdo častitih gospodov poštnih uradnikov za zlo vzela, ako vzajemem pošte v misel in stvarno katero povem.

V Motniku imamo pošto, katera se piše in imenuje po nemški „Mötnig“; poslednjo je zeló podobno slovenski Metliki, po nemški „Möttling“ na Dolenjskem.

Posledice so, da na Motnik adresirano pismo ali pošiljatev gre v Metliko na Dolenjskem; nasprotna Metliška pa k nam v Motnik, kar se ume, da je to za adresate, kakor tudi za poštné uradnike največja neprilika.

Enako nepriliko imajo na Vranskem (Franz) na štajarski zemlji pri Motniku, z Borovnico (Franzdorf) pri Ljubljani.

Vsega tega bi pa ne bilo, ko bi se domačim imenom dala prednost, da bi se v naših krajih pošte po slovensko imenovala, zato, ker so si nemška imena zeló podobna. Vsaj se tudi na Nemškem krajna imena po nemško, na Ogerskem po ogersko pišejo in imenujejo.

Nadjam se, da višji poštni uradniki bodo gotovo radi pravo ukrenili, da se odpravijo neprilike na poštah.

Predlog zamorem tem bolje utemeljevati, ker je mnogo pošt po Slovenskem, katera nosijo imena: Trojanja, Domžale itd.

To le mi naj bo oprosteno!

Na poštah v moji okolici, v Motniku, v Trojanah in na Vranskem, pa menda tudi drugod, je na vratih v poštno uradujo nabito, kedaj so uradne ure, in kedaj pošta prihaja in odhaja. Zakaj ni po slovensko? Saj v teh krajih ni nič Nemcev, so sami Slovenci. *)

Iz Ljubljane. (Včerajšnja 4. seja deželnega zbora kranjskega), o kateri v prihodnjih „Novicah“ poročamo obširneje, bila je v mnogih ozirih zeló zanimiva. Razun tega, da je poslanec Grasselli s prošnjo predložil načrt novega mestnega statuta in da je en del manjšine interpeliral vlado zaradi znanih sklepov ljubljanske hranilnice, bila so zeló imenitna gospodarska vprašanja, katera so se razpravljala.

V prvi vrsti vtemeljeval je gosp. poslanec Svetec svoj predlog gledé deželnega nadzorovanja rezervnega zaklada ljubljanske hranilnice (načrt dotične postave najdejo čast. bralci na drugem mestu današnjega lista pri poročilu o tretji zborovi seji). Govornik vtemeljeval je svoj predlog v obširnem, njemu lastnem mirnem in lepo zloženem govoru, dokazovaje, da je deželni zbor postavno poklican k temu nadzorovanju, da je nadzorovanje potrebno tudi poleg državnega nadzorstva in da je predlog njegov enako koristen deležnikom hranilnice, namenom rezervnega zaklada — pa tudi hranilničnemu društvu samemu. Dokazal je govornik, da je po svojem namenu dobrodelno društvo namenjeno zabraniti siromaštvo, zadnja leta postalo po vsem strankarsko, ker razun 5 starčkov izvoljenih še v prejšnjih, boljših časih, ogromna večina Slovencev v tem zavodu nima nikakoršnega zastopnika. Govor gosp. Svetca sprejela je večina zborova z živahnim odobravanjem, manjšina pa, ki je nekaj časa skušala posmehavati se, omolknila je v teku govora popolnem.

Za gosp. Svetcem utemeljeval je gospod poslanec vitez Schneid svoj predlog gledé vožnine na južni železnici dokazovaje z drastičnimi številkami, kako silovito se škoduje trgovini in obrtniji na Kranjskem, ker izrekoma žito in moko iz Ogorskega ceneje prevaža v Trst, Gorico in Kormin, kakor pa na Kranjsko izrekoma v Ljubljano, enako neugodno za Kranjsko je vredjena vožnina za sladkor, za les, za porcelan itd., tako da si ljubljanski trgovci vožnine prihranijo, ako napotijo

*) Slovenci, evo Vam uzor!

naročeno blago v Gorico in si ga dajo od tod vrniti v Ljubljano. Enako neugodna je naša vožnina za osebe.

Govornik predlaga, naj deželni zbor poskuša tudi še zadnje korake, da se ali Kranjska sprejme v tarifno zvezo, ali pa se sicer odpravijo vse one napake pri vožnini, katere vničujejo blagostanje naše dežele.

Tudi zanimiv govor gosp. viteza Schneida bil je sprejet s splošno pohvalo od vseh strani zbornice in mnogo poslancev je prišlo čestitat govorniku. Tretje za našo deželo sila važno vprašanje razpravljalo se je, ko je poročal v imenu upravnega odseka gosp. dr. Poklukar o vrejenji Save pod črnuškim mostom z nasvetom, izreči c. kr. vladi zahvalo dežele, da je vslišala prošnjo deželnega zbora, in izreči tukajšnjem izvršilnim organom vladinim priznanje za dosedaj hvalevredno izvršena dela. Pri tem oglašil se je gospod poslanec L. Robič zaradi vrejenja gorenjskih, poslanec dr. Sterbenc zaradi dolenskih, in poslanec Faber zaradi vrejenja teka kočevsko-ribniških voda. Gosp. deželni predsednik baron Winkler, ki se je oglašil k besedi koj po g. Robičevem govoru in je zagotavljal, da c. kr. vlada ni prezrla, koliko škode prizadeva v deželi Sava v svojem gornjem teku in tudi druge vode po deželi, pa da je uže tudi naročil svojim gozdarskim in stavbenskim uradom, vse to preiskati in mu predlagati nasvete, in to izrekoma z ozirom na dotično, letos v državnem zboru sklenjeno postavbo.

Poročevalec dr. Poklukar pritrdil je po vsem tukaj od toliko strani izraženim opravičenim željam, je navedel tudi še nekatere druge, za kmetijstvo naše sila škodljive vode v kamniškem, krškem in novomeškem okraji; navede dalje, da je državni zbor v zadnjem zasedanji sklenil ustanovitev posebnega zaklada v ta namen, v katerega se bode vplačevala deset let državna podpora pol milijona vsako leto, zagotavlja, da so se državni poslanci zelo zanimali za to vprašanje in se bodo tudi še dalje, in enako daje vsej deželi dosejanja velika in vspešna skrb gosp. deželnega predsednika — poročstvo za to, da se bodo ta važna vprašanja za deželo rešile povoljno.

Za poročilo o mestnem statutu izvolil se je odsek 7 udov. — Prihodnja seja v petek.

— (*Deželni šolski nadzornik gosp. Rajmud Pirker*) umrl je minuli ponedeljek zjutraj Pogreb njegov bil je včeraj popoldne.

— (*Gosp. Ciril Zabukovec*), osmošolec, nadepoln mladeneč, sin znanega rodoljuba, gosp. c. k. računskega revidenta Jakoba Zabukovca, umrl je minuli ponedeljek popoldne po dolgi, mučni bolezni. Milovaje bitko zadete stariše, obžalujemo zgubo nadepolnega mladence.

— (*Novo šolsko poslopje v St. Vidu nad Ljubljano*) se je pret. ponedeljek popoldne slovesno blagoslovilo. Navzočih je bilo veliko domačih in vnanjih gostov, domača duhovščina, preč. gospod kanonik Urbas in gosp. okrajni glavar Mahkot, ki je govoril slavnostni govor.

— (*Zveza slovenskih posojilnic*) sklicuje shod na 5. dan oktobra t. l. ob 2. uri popoldne v dvorano ljubljanske čitalnice. Posvetovalo se bode: 1. kje naj bi se ustanovili novi denarni zavodi in katere vrste, hranilnice ali posojilne zadrage? in 2. kedo bi se za dotične kraje poprijel potrebnih priprav. — Vsem rodoljubom živo priporočamo vdeležiti se shoda!

— (*Gledališni predstavi*) „Jamske Ivanke“ vršili ste se zadnjo soboto in nedeljo z veliko pohvalo. Pevoigra sama je ena najlepših, katere se predstavljajo pri nas, bila je pa tudi igrana oziroma peta po tako odličnih močéh, da se je slovenskemu občinstvu podal

res umetniški večer, kakor redko kedaj. Predstava vsa bila je gledé igranja, petja in režije po vsem odlična, posebno odlikovali pa so se gospá Grbčeva in gospá Odijeva in pa gospodje Meden, Štamcar in Kocelj.

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Z Dunaja. — Za shodom treh cesarjev, na katerem se je vrtil razgovor zelo o vsi Evropi, prišla je na vrsto koj druga za našo državo imenitna dogodba: otvorjenje Arelske železnice, katero se je v navzočnosti cesarja, ministrov in zastopnikov več dežel, tudi vnanjih držav vršilo s sijajnimi slovesnostimi dne 19., 20. in 21. t. m.

Štajarska. — S pozornostjo ozirajo se vsi Slovenci tudi na dogodbe v deželnem zboru štajarskem, kjer imajo zastopniki tamošnjih Slovencev bojevati težki boj proti nemško-liberalni stranki. — Z veseljem zadoštenjem pozdravljamo zvezo tamošnjih slovenskih poslancev s konservativnimi nemškimi poslanci, kakor smo jo priporočali pred kratkem v našem listu.

Koroška. — Minuli ponedeljek otvoril se je deželni zbor koroški po slovesni službi Božji. Potrdile so se vse volitve.

Česka. — Herbst stavil je v deželnem zboru predlog, s katerim se je pridružil narodno-nemški stranki.

Hrvatska. — Volitve so dovršene po hudem, deloma na pr. v Jaski, po krvavem boju. Narodna stranka pridobila je 6 glasov, in šteje zdaj 70 udov, tudi Starčevićeva stranka narastla je na 24 udov, zgubila pa je neodvisna stranka in zmanjšalo se je število onih, ki niso pristopile nobeni stranki. — Zbor otvori se v malo dneh.

Ogerska. — Danes pričnejo se tukaj skupne ministrske konference pod predsedstvom cesarjevim, gotovo v prvi vrsti za končno odobrenje predlogov za delegacije. — Tudi ban hrvatski prišel je v Budapešt, da se dogovori o predstojočem zborovanji deželnega zbora hrvatskega.

Nemška. — Govori se, da je cesar s konja padel, drugi so zopet trdili, da je padel v sobi, pa potrdila za te vesti še ni.

Laška. — V Neapolu zelo odjenjuje kolera; minuli ponedeljek obolele je tam za kolero 241, in umrlo 114 oseb, tedaj komaj še četrtno onih, ki so umirali in obolevali pred tednom.

Francoska. — S kitajskega bojišča ni novih poročil, pričakuje se pa vsak dan kaj odločnejšega od francoske mornarice. S Španjske pristopilo je 7 vojakov mejo klicaje „živijo Zorila!“ Dejali so jih v zapor.

Egipt. — Z Dongole se brzojavlja, da je dne 24. julija general Gordon popolnem pobil ustaške čete, in dne 30. avgusta pokončal še ostale ustaše tako, da je Hartum zopet po vsem prost.

Žitna cena

v Ljubljani 17. septembra 1884.

Hektoliter: pšenice domače 6 gold. 50 kr. — banaške 7 gold. 80 kr. — turšice 5 gold. 40 kr. — soršice 6 gold. 37 kr. — rži 5 gold. 4 kr. — ječmena 4 gold. 39 kr. — prosa 5 gold. 18 kr. — ajde 5 gold. 20 kr. — ovsa 2 gold. 76 kr. — Krompir 2 gold. 46 kr. 100 kilogramov.